

heden var den fremherskende Bevæggrund til denne Udsættelse af hans Rejse, var der dog atter her lidt Nysgerrighed med i Spillet. Der var allerede bleven vakt en ikke ringe Interesse hos ham for, hvad der skete i Huset, og hvorledes alt vilde forløbe. Navnlig fyldte Tanken om Faderens Dødsøjeblik ham med en Spænding, der jog ham Søvn fra Øjnene.

Ved Aftenstid indtraf de to endnu ventede Søskende, Thomas og Ingrid, den sidste i Følge med sin Mand. Thomas var en rødmosset Teolog med et sat Væsen, bag hvilket der skjulte sig et stærkt bevæget Følelsesliv og en højtstræbende Ærgerrighed. Ingrid var en lille, selvsikker Provinsfrue, for hvem Løgstør var en By af Rang, fordi hun og hendes Mand og Børn boede der.

Faderen havde i Løbet af Dagen flere Gange været vaagen. Hans Aand var stadig klar, men han havde kun grumme vanskeligt kunnet gøre sig forstaaelig, og efter faa Øjeblikkes Forløb var han atter sunken hen i Bevidstløshed. Da Huslægen havde været inde hos ham paa sit Aftenbesøg, sagde han til Signe, der fulgte ham ud i Forstuen:

»Jeg vil ikke skjule for Dem, at Deres Fader næppe lever Natten over. Jeg venter, at De lader mig kalde, dersom De ønsker min Tilstedeværelse.«

Hans Forudsigelse slog til. Klokken var lidt over to om Natten, da alle i Huset blev vækket; Dødsstunden var kommen. Per, der — træt efter næsten to Døgns uafbrudte Vaagen — var falden